

**Syntaxis Joa[n]nis Despauterij Niniuit[a]e Berga[rum] diui
Guinnoci ludimagistri**

Spauter, Johannes de

Argentorati, Anno, M. D. XV.

N[omina]t[iv]us a fronte rectus. Regvla. I. Ante capit rectu[m] persona
couneniente[m] Et numeroverbum quod p[er]sonale vocatur, Nec non
finitu[m], Rectu[m] persæpe tacemus. Sæpe loco illius quid ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70853)

Ioannis Despauterij Niniuite
Nominatiui regimen.

Ntūs a fronte rectus, REGVLA. I.

Ante capit rectū persona conuenientē
Et numero verbum quod psonale vocatur,
Nec non finitū, Rectū persape tacemus,
Sape loco illius quid pono, ne puer uni
Pluralē dones sermonem, non honor est hīc.
At de me solo numerus dīcetur vteruis.

Omne uerbū psonale finiti modi, utpote indicatiui, impatiui, optatiui & cōiunctiui regit a fronte exp̄sse uel subaudite, ntm̄ eiusdē cum uerbo personę & numeri, uel aliquid pronō. Triviales ntm̄ uocāt suppositū, v̄bū v̄o appositū, ut ego lego, tu ludis, Petrus amat &c. Dixi personale, quia impersonale, de quo post agemus, ntm̄ ante se non habet, sicuti est, stat, decet &c. Dixi finiti, quia infinitū añ se habet accusatiuū, ut me legere. Dixi a fronte propter regulā de substantiuis &c. ponendā. Dixi expresse, propter tales orationes, deus fecit omnia, demon est noster inimicus, & similes. Dixi subaudite intellecte uel implicite, quonā in uerbo primę & secūde psonę plærūq; ntūs intelligitur. Ouidius, Et si quid faciā nunc quoq; queris, amo. Iude sed occulte. Et iterū, Veturę memores iam nunc estote senectæ. Sic nullum uobis tempus abibit iners. Neq; em̄ hoc loco ntm̄ exprimemus si fieri potest, nec peccabit qui exprimet, sed cēsebī inelegās, ut notauit Perott⁹, nisi sit emphasis figura, qua plus significamus q̄ dicimus. In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora, dñ̄ ceptis, nam uos mutastis & illas, Aspirate meis, emphasis est in nominatiuo uos, teste Raphaelē Regio, quasi dicat. Ouidius, Dñ̄ aspira te meis ceptis, quia uos etiā & non aliq̄, illas formas mutastis in noua corpora, sic tu homuncio me uinceres, ita ego, O Maria, tu aduocata nostra, tu intercessor, tu spes unica &c. quasi tu sola, aut tu præcipue. Secūdo nominatiuū intelligimus in uerbis quæ hominibus tm̄ conuenire scimus, & hoc quidē in plurali, ubi indefinite loq̄mur ueluti loliū (ut aiūt) facile crescit, difficulter perit, sic ferunt, perhibēt, dicunt &c. nam ut homines dicunt, inuenustū est. Ouidi, Teq; ferūt ire pœnituisse tuę. Tertio uerba exemptę, exceptę uel receptę actiōis nominatiuū implicite habent, ningit, pluit, sic dicta quia, eorū actus deo, uel naturę tribuitur soli dñ̄taxat proprie, & potest dicere deus, ego pluo & nos deo, domine tu pluis, tonas &c. Id enim reperitur

de Ioue in poetis, ut ostēdit passus Ferrariēsis, improprie etiā de alijs dicitur, ut fulminat in Perlas Macedo, exercitus hybernat in gallia. Proinde tona eloquio &c. rorate cœli desuper, & nubes pluāt iustū. Continentur autē ferme his uersibus Badianis. Fulminat atq; tonat ninguit, pluit atq; coruscat, Vernat & æstiuat, gelat, autūnatq; hyc matq; Hybernat quādoq; tonitruat, atq; pruinat, Grandinat, & ros rat, noctescit, siue diescit, Lucescit, simul aurorat conformia iunges, ut uesperascit, aduelpascit, crepulascit, diluculascit. Corydon ad Bartum apud Theocritum in. xvij. episto. Philelphi. Fidere Batte decet, melius cras forsitan habebit. Sperandū est uiuis. non est spes ulla sepultis, Nunc pluit, & clarus nunc Iuppiter æthere surgit. Nix (ut notat Seruius. iij. eni. Ibi nix tegit alta humeros) habuit ninguis in genitiuo. Lucretius, Albas effundere ningues, ideo ninguit cum u scribi apud doctos notauit. Verba Brutorū. Lācilottus etiā exēptē actiōnis esse uult, & metaphoricos ad homines p̄tinere, ut latras, grunnis, gannis. Dixi nominatiuū & non addidi (ut triuiales) pro supposito, tunc enim nominatiuus non esset suppositū, quod tamē ipsi dicunt, quoniā pro idem est quod loco alicuius. Plinius in naturali historia. Nam iunipero spina pro folio est, hoc est loco foliorum. Cicero in episto. Præsertim quum his tēporibus audacia pro sapiētia liceat uti. Salustius. Audacia pro muro habetur. Teren. Venit Chremes postridie ad me, clamitans indignū facinus comperisse se, Pamphilum pro uxore habere hanc peregrinā. Plautus, Qui pro cibo habeas te uerberari. Idem, Amator qui bona sua pro stercore habet sic habes Margaretā pro uxore siue concubina, als dicendū esset, habes Margaretā uxorem. In Euāgelio, Nolī timere Ioseph fili Dauid accipere Mariā coniugem tuā, ob hanc causam arguit Kempo diaslecticos, dicentes uox pro genere ponitur in diffinitōe nominis, q̄a dicendū est inquit, uox est genus nominis, sed fallitur Kempo, si diaslecticis credere uolumus, quia non omne magis cōmune est genus in ordine ad minus cōmune, & uox quidem in genere qualitatis est nomen inter dictiones secūde impositionis locatur, ergo alterū alterius genus esse nequit. Recte itaq; uox loco generis in diffinitōe nominis ponitur. Dixi item nominatiuū, quia in litera per rectum intellexi nominatiuū, uocatiuus em̄ licet rectus sit, quia noīatiuo plærūq; similis, nunq; tamē regit, ut bene dicunt triuiales, quos nō ueritus sum legere, & si quid bene dixerint excerpere, authore etiā noīato, quia ut apud Gellīū est, adagij loco usurpari cœpit. Sæpe etiā est holitor uerba opportuna locutus. Et Plinius iunioris auunculus omnes legebat, quia nullū librū adeo censebat esse malum, ut noī

Ioannis Despauterij Niniuite.

bonū aliquid interim contineret. Vocatiuus itaq; solā habet excitā
 di uim, & de ipso uerbū non dicit aut p̄dicat, nec est subiectū cathes
 gorice, ut logici loquuntur, ut petre studes, uocatiuus petre excita
 petrum, et inde subditur studes, ubi intelligitur nominatiuus tu qui
 rusticane exprimeretur p̄sertim in p̄sa, in carmine sæpe. Maro. T̄
 tyre tu patule &c. Nō exprimit̄ alibi. T̄ tyre coge pecus. Contrariū
 tenēt (neq; multū dāno) Sulpiū, dans exēplū, o tu ama Nebrissen
 sis & Badius sic argumētās dicit. Hora. saty. ix. Quid agis dulcissime
 rerū, si intelligat̄ tu, adderetur potius dulcissimus, quia tu dulcissime
 si tu nt̄s sit incongruū est, ergo dulcissime rerū, suppositum reddit
 uerbo agis, sed ordīno sic partes. O dulcissime rerū quid tu agis. Al
 terum quod forte iudicat̄ est, si dicā, Tu ama, tu uocatiuus sit nihil
 potest intelligi, ergo ille uocatiuus est suppositū. Nā si dicas, Tu tu
 ama, ut prior uocatiuus sit, posterior nt̄s, inepta erit loquutio, nez
 mo em̄ sic loquutus est unq;. P̄terea tu tu ama est nugatio .i. eius
 dem inutilis repetitio. Iam dixi multa intelligi, & subaudiri, quę do
 ctissimi non exprimunt, ut Petrus est ita pulcher, ut mater, quis sic
 loquutus est, ut mater est pulchra, quod tamē notū est subaudiri, &
 uerbū infinitū personale uult ante se accusatiuū, ut finitū nt̄m expli
 cite uel implicite, ut p̄cipio te legere. Dicimus t̄m, p̄cipio tibi legere,
 ubi actūs nō exprimit̄, quia p̄pter datiuū satis intelligit̄, nemo tamē
 sic loquutus ē, p̄cipio tibi te legere, ergo nō intelligebat̄ prim⁹ actūs
 Claudicat certe sequela siue cōsequētia. Persius quoq; ait somniasse
 memini, ubi actūs intelligit̄ &c. sic p̄pter uocatiuū satis intelligit̄ no
 minatiuus, nō t̄m sequit̄ uocatiuū regi a uerbo, ut nō sequebat̄ datiu
 uum regi ab infinito a fronte. Hoc argumēto uictus est ioānes ma
 ior dialecticus. dicit em̄ ob dictā causam uocatiuū esse categoricę
 subiectū. De nugatione respōdeo nō eē nugationē, q̄a uocatiuus so
 lum excitabat̄, nt̄o dabat̄ actus uerbi &c. Et hęc p̄ curiosis, nam siue
 uocatiuus regat̄ siue nō parui refert ad latinitatē cognoscēdā, si uo
 catiuus p̄ nt̄o per antiptosim locet̄, sine dubio regit̄, ut in exēplis in
 euocatōe, & alibi dādis de istis. Quas dedi ad te literas fuerūt suaues
 ante diximus, quia literas nō regit̄ a fuerūt, sed literę subaudit̄ &c.
 Infinitū aliqñ nt̄m ante se habet, quia intelligit̄ incoepit, ut quidā uo
 luerūt. ait Badius, Aut quia ponit̄ p̄ imp̄fecto indicatiui, ueluti ego
 ludere. i. ludebā. Seruius in illud Virgi. ij. ænei. mihi sacra parari. In
 finitiuus modus, p̄ indicatiuo inquit, & est, pp̄ria figura historīcorū,
 ut Salustius, Equitare, iaculari, ut poetarū est, nuda genu, & toruū
 clamat, nam quod Cice. ait. Bellicū canit nō est figura. nam est soni
 nomen. Hęc Seruius. Ergo in quotidiano sermone & epistolari nō

utemur sic infinitiuo, sic in Terē. Liui. Ambro. &c. Omnes inuidere ego autē floccipendere, omnes flere &c. Dixi eiusdē personę, quia ego currit male dicitur, nisi intelligat alter, & pro summo amico sumat, ut alter ego sedet. Ouidi. Dij faciant sine me ne moriat ego, de figuris post agei. Dixi eiusdem numeri, nisi sit figura synthesis, ut turba cantant, aperite aliquis ostiū, sed in epistolis & quotidiano sermone nō utimur, ut neq; alijs, plæriscq; de quibus in fine huius regiminis agemus. Addidisti postremū uel aliquid pro ntō, quādoquidē multa per se ntō carentia, quia uerba sunt, aut aduerbia uel integrę orationes, nū uice fungūtur. Primo infinitiuus solus, id est non regēs a fronte uel a tergo, calum, quicquid autē ponitur loco ntī, est generis neutri. Persius. Scire tuū nihil est nisi te scire hoc sciat alter, At pulchrū est digito monstrari & dici. hic est. Cato. Legere & non intelligere negligere est. Secūdo dictū (ut aiunt dialectici) id est infinitiuus regēs a fronte accusatiuū, ut tyrānos uiuere non expedit reipublicę. Tertio in finitiuus cum casu post se, quod attributū uocant, Teren. Cui uerba dare est difficile, est patris succurrere nato, quoniam omne fere uerbū impersonale actiue uocis est, hoc modo personale, quia .s. aliquid loco ntī potest habere, ut probat Nebrissenis, ut Legere inter est, refert, est petri studere, pudet me loqui, sed hic infinitiuus rectius a tergo regit, & fungit officio genitiui. Cōtingit mihi ambulare, delectat me studere. Quarto appellatū (ut truiualitē dicūt) .i. tota oratio ntī & uerbi pcedentū tali particula, q; ut, ne aut sibi, ut Q; studes est tibi cōducibile, q; sæpe ludis efficit quo minus doctus euadas. quo minus. .i. ut nō lepidulę uoces, ut sin minus. .i. si non, ubi q; ponit, ornatiuscule poneremus actm, p ntō, et infinitū pro finito, quod dictū uocitāt, ut audiui te iurauisse melius q; audiui q; iurasti. Persi. Nec in bicipitū somniasse Parnaso memini, rusticane dixisset, nec memini q; somniaui in parnaso. Subticuit aut actm me, quia ubi idē est suppositū finiti & infiniti (ut etiā Badius meminit) elegāter semel ponit Q; si diuersa sint supposita, ambo uolūt exprimi. Virgi. ænei. ij. Me si cœlicolę uoluissent ducere uitā, has mihi seruassent sedes, in urbane dixisset si celicolę uoluissent, q; ego duxissem uitā &c. Potes concinne per finitū omisso q; ut uel ne, sic loqui, uolo scribas, rogo uenias, caue mentiaris, sed ut Valla præcipit dicimus, uolo q; scribas, non autē q; scribis, sed bene gaudeo q; scribis, & q; scribas, nollē hic omittere q;, sic gaudeo scribas. Incauti abutūtur q; pro ut, & contradicētes, rogo te q; uenias &c. q; enim causam plerūq; dicit efficientē & significat quia. Vt ꝑo causam finalē, ueluti q; studes gaudeo, id ē quia studes, sed rogo te ut uenias hic nō licet q; ponere, neq; illic ut

Ioannis Despauterij Niniuite

Regula Alexandri Hegij

neq; dices, Ioannes est tam doctus q; mirū est, unde notanda est hæc regula Alexandri Hegij, Post, tam, tantū, talis, adeo, sic, ita in claris authoribus sequitur, ut, & non, q;, siquādo inuenit contrariū, scito esse aut mendosum, aut non imitandū. Teren. Nunq; tam dices cōmode, ut tergū meū tuā in fidem cōmittā. Plinius in naturali historia. Nullum tam impudēs mendaciū est, ut teste careat. Idem, Adeo teneris ut gestatum tolerēt. Cice. lib. vii. episto. Cum ita ieiunus fuisset, ut ne aquā quidē gustarem. Idem, Senectus plærisq; sic odiosa est, ut onus æta grauius dicant se in humeris portare. In euangelio Ioānis. Sic deus dilexit mundū, ut filiū suū unigenitū daret. Itē post uerba rogandi sequitur, ut, & non q;, ut rogabat iesum quidā phariseus ut manducaret cum illo. Post uerba quoq; iubendū, ut, nō q; sequitur, in euangelio. Hæc mando uobis ut diligatis &c. In Genesi, Pater præcepit nobis, ut hæc tibi uerbis illius diceremus. Item post hæc uerba metuo, timeo, uereor, & similia in claris authoribus nunq; sequitur q;. Teren. Timeo ne pater iam rure redierit. Post facio, efficio, fio sequitur, ut ueluti loānes fecit, ut ego legerē, deus nō efficit ut homo peccet, non autē q; &c. Petrus significauit mihi, ut uenirē, non q; &, significauit q; pater uenit, non ut, de his multa in sarragine quadā non spernenda dicuntur. Omnis dictione technice (ut Carissus) aut materialiter (ut triuiales aiūt) posita est nomē, ueluti, amo est uerbū, quod uerū non est pro ipsa dictione sic posita, sed pro simili, ut ego amo, sic ego est primę, hic ego est tertię personę, sed hæc ad dialecticos relego. Aduerbiū quoq; uice nominis fungitur. Martialis, Cras te uicturū cras dicis posthume semp. Dic mihi cras istud Posthume quādo uenit: sic satis, parū, mane &c. Partim, i. aliquādo cum genitiuo semper cupit uerbū plurale, ut partim uirorū sunt occisi, partim uirginū sunt stupratę, partim lignorū sunt cōbusta, nec dicitur partim homines, animalia &c. licet quadrigarius Claudius ita loquutus sit, Author est Gel. atticarū nocti. lib. x. cap. xiiij. eiusmodi orationes perelegates sunt tam in prosa q; carmine. Pars pro aliqui ut pars secāt magis est poeticū, ut turba ruūt & cetera post ea q; dicitur. Plus decē hoies perierūt, recte dicitur etiā in prosa, & ornate q; dem, siquidē plus ut amplius, aduerbiū est in eiusmodi loquutione, nam per nomē dicerē plures q; decem &c. sed prius est tritiū, Terētius in Heaut. Adduxit secū plus decē ancillas oneratas ueste & auro. Et in Adelphis. Plus qngētos colaphos infregit mihi. Lilius. iij. de bel. pu. Hostiū plus mille cæsi romanorū minus mille interfectū. sic plus decies &c. Et plusq; decies, quod rarius & forte non tam ele

gans. Sueto. Ne plus quā bis in mense legitimis senatus agere. Cice. Item ad Plancū. Sed non plus duobus aut tribus mensibus, deinde abfuit a nostris. Colu. Plus quattuor digitis adobrutū est. Addidi ppter barbaros, NE PVER VNI pluralem &c. Hoc est uni pluraliter loquendū, ut preceperunt satis Nicolaus Perottus. & Aeneas siluius, Badius atq; alij. male nāq; dicimus, Rogo uos amice ueniat ad cōnā, legant barbari libros sacros & prophanos, & inuenient ad unum ut unum, semper singulariter fieri loquutionē, ueluti, Aue Maria, tu es filius dei uiui, tibi dedi clauēs regni cōlorū, si hūc dimittis, non es amicus cæsaris. Tu mihi quodcūq; hoc regni, tu scepra louemq; Concilias, tu das epulis accumbere diuum, si uos dixisset æolus diminuisset orationem. Et Iunonis honori derogasset. minus enim est cum alijs quā solū aut posse, aut gessisse. Ait Badius, Errorem autem gallicus sermo dedit, & Alexander confirmauit dicens in figuris. Dicit esse lepos sermo directus ad unū. Utens plurali, uelut hic, Nostis bone presul, hic error longe foedissimus maculat orationē quāuis alioqui pulchram. Putauit sanctissimus uir Bonauentura honestum uni pluraliter loqui. ideo in libello de uita Iesu (si modo sit Bonauentura) inducit angelos Iesum pluraliter alloquentes. sed quid surdis clamo, quando ut Petrus Pontanus cæcus uerissime cecinerit. Nerea syderibus confundas æthera ponto. Barbara lingua genus retinet quod habere solebat. Non licere uni pluraliter loqui, ostendit Quintilianus dicens, Barbarissimū esse si quis uni dicat Saluete. Idem habent Diomedes & Donatus. at usus (dicēt) contrarium obtinuit, id certe decepit plurimos, quod usus diffinitionē nesciuerunt. Sic Synthenius ait, incudis ex arte producitur, usus tamen corripit, & usus patrius seruandus est. Aelius Antonius Nebrisensis, uir mea quidem sententiā doctissimus, negat aliud esse usum quā artem in grammatica, nam quod olim ex arte atq; adeo usu dicebatur, nunc ex usu arteq; spernitur, ut ostendunt hominis & hominis, usus non a multitudine quacūq; uim capit, sed a doctorū consensu tantū. Præclare id ostendit Fabius libro primo instituta. ora. Voco (inquit) consuetudinem latini sermonis non imperitorum, sed eruditorum consensum, & summorum uirorum in eloquentia iudiciū pro ratione est. Constat autē hūc loquēdi abusum nō ratione nec autoritate, sed esse introductū. iam ait primo digestorum Celsus Quod nō rōne introductū est, sed errore primū. deinde cōsuetudine obtentū est, in alijs similibus non obtinet, & eodē titulo Vlp. ait,

Ioannis Despauterij Niniuite.

Quā de consuetudine ciuitatis uel puincię confidere quis uideat. p̄ri
mū quidē illud explorandū esse arbitror, an etiā cōtradiō aliquā
do iudicio, cōsuetudo firmata sit, huic autē errori usq; est contradi
ctum, & ab eruditissimis reclamātū, non est igit̄ usus, sed turpis abu
sus, licet poetę aliquādo pluraliter ad unū uideantur locutionē dire
xisse. Virg. lib. ix. Vos o calliope precor aspirate canenti. Serui⁹ ait,
Syllepsis per numeros, erit enim rectū, uos o musæ, aut tu o Callio
pe, Landinus tamē ostendit Calliope inuocata, cęteras inuocare mu
sas, & sic unī ut unī non loquitur pluraliter. Ver. in. x. Crimē amor
uestrū, formęq; insigne paterne. Seruius ait, Vestrū pro tuū accipiūt
& ad solum cygnū referunt, ut uos o Calliope precor. Hęc ille. Dice
mus ergo reperiri forte bis, ter ue, sed apud poetas non sine licentiā,
nec secus q̄ magno in opere, ubi quādoq; bonus dormitat Home
rus, Plautinus Euclio ad Megadorū, uobis iubet, uerū omnes taxat
diuites, in Amphytrioe Alcumena ad solū Amphytrionē. Quis igi
tur nisi uos narrauit mihi illic ubi fuerit praeliū, & in Milite Periple
ctomenus ad Sceledrū seruū. Quid uis licere facere uobis uerbero.
In rudente. Demones ad solā palestrā pergite & uobis contingit, sic
alibi sepe uidetur unī pluraliter loqui, sed si caute dispexerimus, ad
plures referri loquutionē semper uidebimus. raro em̄ seruus sine cō
seruo, meretrix sine ancillula &c. Si tamē maiori loquamur, dignita
tis nomine appellabimus. Contra superior nomine proprio, nisi irę
aut indignatiōis gratia minorē cōpellat. ut notauit Seruius in illud
Virgilij ænei. i. Tuus o regina quid optes &c. Si fuerit itaq; blandi
uscule compellandū, dicemus, Oro tuā nobilitatē, dignitatē, clemen
tiam, humanitatē, modestiā potius q̄ humilitatē, castitatē puritatē,
beatitudinem &c. Cauendū tamē ne uester (quia intrinsecus est plus
rale) unī dicamus. Idem de se nunc singulariter nunc pluraliter loq;
tur. Donatus in Virgilij. iij. ænei. ibi. Dixit, & os imp̄ssa toro mor
riemur inultę. Sepe usurpamus (inquit) ut de uno dicamus nos. Vir
gilius, O Melibęe deus nobis hęc ocia fecit. Nāq; erit ille mihi semp
deus. Quintilianus, Vtinā hoc fata mihi pręstarent, ut residuū labo
rantis animę in tuo poneremus amplexu. ecce Idem de se nunc sin
gulariter nunc pluraliter loquit̄. Idem lib. viij. instit. orat. Cicero ad
Brutū, Populo inquit imposuimus, & oratores uisi sumus, quū de
se tm̄ loqueretur, quod genus nō orationes modo ornat, sed etiam
quotidiani sermonis usus recipit. Hęc Quintilianus. Male itaq; &
si unī pluraliter loqueremur) diceremus uos estis doctus, quia Cice
ro nō dixit nos sumus orator, sed oratores, nos sumus uisi nō uisus
At dicet dialecticulus, non est maior ratio q̄ de nobis pluraliter loq;

quamur quæ de altero. Immo quia modestia fecit, ut de nobis pluraliter loqueremur, sed pone rationem esse nullam, adhuc autoritas unum defendit, non alterum. At quid mouit primum maiores nostros, ut unum dicerent magis quam alterum. Dic tu, cur non daui dixerunt, ut amaui, aut uas uaris, ut mas maris &c. Audiatur Iulianum digestis titulo de legibus & senatusconsultis dicentem, Non omnium quæ a maioribus introducta sunt ratio reddi potest. Et subdit Neratius. Et ideo rationes eorum quæ constitutum inquiri non oportet, alioqui multa ex his certa que sunt subuertunt. Et Quintilianus lib. i. in sty. orat. Meminerimus non per omnia dici analogie posse rationem, quam sibi ipsa pluribus in locis repugnet. Et lib. viij. Qui iaculum emittit iaculari dicit, qui pilam aut suadem appellatione priuatim sibi assignata caret. Et ut lapidare quid sit manifestum, glebarum testarumque iactus non habet nomen. Vides quomodo a sibi locus parum est efficax in grammatice, nisi autoritate fulciatur,

Regula elegantiae.

Q duo si rectos numerum verbo variorum
Præponas, verbum quadrabit proximiori.
Omnia pontus erat, deerant quoque littora ponto,
Vestis sunt lana, at vestes est lana caueto.

Verbum substantiuum positum post duos numeros diuersorum numerorum eleganter conformatur proximiori. Terentium. Amantium iræ redintegratio amoris est. Oui. Vestes quas geritis sordida lana fuit, nuptiarum unum connubium est. Plinius. Animæ leonis uirus letale est. Venetiæ diues oppidum est Venetia est ipsa prouincia, qui secus loquitur ineleganter loquitur, sed latine non satis, tamem ut doctissimus uir Iodocus clichthoueus dixit in Dathum si recte recordor. Oui. in metamor. ait, Gaudia principum nostris sunt proce doloris. Quæ si uerbum in medio ponatur, præcedenti conformabitur, ut Athenæ sunt pulchra urbs, populus est homines &c. aliquando legitur contrarium, præsertim ubi est caput pro significat, ut pisces quos ceperunt apostoli, est collectio fidelium. i. significat collectionem &c. Vbi libentius uerbum in fine locarem, ut in Psal. Mandata tua meditatio mea est. Ad Corinthios. An nescitis quoniam membra uestra templum est spiritus sancti qui in uobis est.

II. REGVLA PRINCIPALIS.

Cum substante vocans & vim quod seruat eorum.
Si sit res eadem post se rectum retinebunt.

C v